

Arrest

nr. 350 040 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de burgemeester van de stad BRUGGE.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 8 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2025 met referthenummer 134367.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. BOUSLAMA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 juni 2025 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19^{ter}), in functie van haar wettelijk samenwonende partner die over de Belgische nationaliteit beschikt.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge trof op 8 september 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten). Verzoekster werd hiervan op 4 november 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 1, derde lid, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 05-06-2025 werd ingediend door:

Naam: F.(...) H.(...)
Voorna(a)m(en): D.(...) V.(...)
Nationaliteit: Colombia
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...) (Colombia)
Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te (...)

Om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie,

bewijs duurzame relatie

- ☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie:
- ☐ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;
- ☐ Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend;
- ☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie;
- ☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.
- ☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd:
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen: *"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."*

2.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 12 december 2025 in kennis werd gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij heeft nagelaten om het administratief dossier neer te leggen en dat er eveneens geen nota met opmerkingen werd ingediend.

2.4. Artikel 39/59, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat, indien verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door verzoekster vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.5. Ter terechtzitting legt de raadvrouw van de verwerende partij een document *"syntheseopmerkingen"* neer.

2.6. De raadvrouw van de verzoekende partij verzoekt om deze stukken uit de debatten te weren.

2.7. De rechten van verdediging verbieden de rechter niet zich te steunen op door de ene partij aangereikte informatie, voor zover de andere partij de mogelijkheid heeft gehad de objectiviteit, betrouwbaarheid en relevantie ervan te betwisten (RvS 2 juni 2014, nr. 227.600). De Raad merkt op dat de raadvrouw van verzoekster slechts ter terechtzitting met de *"syntheseopmerkingen"* werd geconfronteerd, zodat het voor haar nagenoeg onmogelijk was om, zij het mondeling, met kennis van zaken te repliceren op de inhoud ervan (cf. RvS 2 mei 2013, nr. 223.352). In zoverre verweerder met zijn *"syntheseopmerkingen"* trachtte om alsnog een nota met opmerkingen in te dienen, merkt de Raad op dat de termijn daarvoor zoals voorzien in artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet reeds ruimschoots overschreven was op het moment van de terechtzitting.

De ter terechtzitting neergelegde “syntheseopmerkingen” dienen om die reden uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 126 van de Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988, van artikel 81/2 van de vreemdelingenwet en van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

*“II.1.1. De beslissing werd genomen door “de gemachtigd beambte”, L.(...) V.(...) H.(...):
[...]*

De wettelijke basis van diens bevoegdheid wordt niet vermeld.

Artikel 126 N.G.W. van 24 juni 1988 verduidelijkt welke bevoegdheden gedelegeerd kunnen worden:

Art. [126.] De burgemeester en de ambtenaar van de burgerlijke stand kunnen ieder wat hem betreft, beambten van het gemeentebestuur machtigen tot:

1° het afgeven van uittreksels uit of afschriften van andere akten dan die van de burgerlijke stand;

2° het afgeven van uittreksels uit de bevolkingsregisters en van getuigschriften die geheel of ten dele aan de hand van die registers zijn opgemaakt;

3° het legaliseren van handtekeningen;

4° het voor eensluidend verklaren van afschriften van stukken. Die bevoegdheid geldt voor de stukken bestemd om in België of in het buitenland te dienen, met uitzondering van diegene die moeten gelegaliseerd worden door de Minister van Buitenlandse Betrekkingen of door de ambtenaar die hij daartoe machtigt.

Boven de handtekening van de beambten van het gemeentebestuur, aan wie de machtiging bedoeld bij dit artikel of bij artikel 45 van het Burgerlijk Wetboek is verleend, moet van die machtiging melding worden gemaakt.

De ambtenaar van de burgerlijke stand kan eveneens beambten van het gemeentebestuur machtigen tot het ontvangen van betekeningen, kennisgevingen en terhandstellingen van beslissingen inzake de staat van personen. <W 27-05-1989, art. 2, § 3, BS 30-05-1989>

II.1.2. Nergens wordt vermeld dat de gemachtigde beambte in kwestie tevens beslissingen zou mogen nemen aangaande het wettelijk verblijf van personen. De beslissing moet immers door “het gemeentebestuur” genomen worden (cf. art. 52, §3 KB 8 oktober 1981).

De gemachtigde beambte kan dan ook maar beslissingen nemen namens het gemeentebestuur in de mate dat deze daartoe gemachtigd werd.

Artikel 81/2 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt:

Art. 81/2.[1 Wanneer deze wet of haar uitvoeringsbesluiten een taak toewijzen aan het gemeentebestuur of de burgemeester, is deze laatste bevoegd om deze taak te delegeren aan een personeelslid van het gemeentebestuur

De beslissing verduidelijkt niet de wettelijke basis aangaande de bevoegdheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam.

In de mate dat de wettelijke basis zich zou bevinden in artikel 81/2 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, wordt de verwerende partij thans verzocht om te willen verduidelijken op basis van welk delegatiebesluit de heer L.(...) V.(...) H.(...) bevoegd was om deze beslissing te nemen, zoniet kan slechts worden besloten dat de beslissing door een onbevoegd persoon werd genomen.”

3.2. Verzoekster betoogt in haar eerste middel dat de bestreden beslissing niet verduidelijkt op grond van welke wettelijke basis de ambtenaar die de bestreden beslissing nam daarvoor bevoegd was en zij stelt dat, indien de verwerende partij dit niet verduidelijkt, enkel besloten kan worden dat de bestreden beslissing door een persoon werd genomen die daartoe niet bevoegd was.

3.3. Er dient te worden onderzocht of de bestreden beslissing werd genomen door de hiertoe bevoegde overheid. De bevoegdheid van de steller van een bestuurlijke beslissing raakt immers de openbare orde (RvS 11 juli 2013, nr. 224.332).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen door de heer L.V.H., zijnde de gemachtigde van de burgemeester.

3.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit voorgaande bepaling blijkt inderdaad dat de bevoegdheid voor het nemen van de thans bestreden beslissing bij het “gemeentebestuur” ligt. Het begrip “gemeentebestuur” werd in oud artikel 1 van het Nieuwe Gemeentedecreet van 15 juli 2005 gedefinieerd als “er is in iedere gemeente een gemeentebestuur, samengesteld uit raadsleden, de burgemeester en de schepenen.” Deze bepaling is evenwel opgeheven door het Decreet over het lokaal bestuur van 22 december 2017 maar het is niet betwist dat het “gemeentebestuur” nog steeds bestaat uit de gemeenteraadsleden en het college van burgemeester en schepenen.

De Raad van State stelde dienaangaande eveneens reeds onder meer in het arrest nr. 212.830 van 28 april 2011 dat “het begrip “gemeentebestuur” echter een algemeen begrip [is] dat alle organen van de gemeente omvat en dat derhalve telkens slaat op het orgaan dat, hetzij op grond van een bijzondere bepaling hetzij op grond van een algemene bepaling, bevoegd is. Het gebruik van het woord “gemeentebestuur” in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit betekent dus niet dat een ambtenaar van de gemeente bevoegd is om de in die bepaling bedoelde beslissingen te nemen.”

Uit artikel 52, §3 van de vreemdelingenwet op zichzelf blijkt aldus niet dat de gemeentelijke beambte thans kon optreden.

3.5. Volgens voormalige rechtspraak van de Raad van State moet een beslissing tot weigering van verblijf beschouwd worden als een beslissing met een zeker politieel karakter, aangezien het betrekking heeft op toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van een vreemdeling en daarom moest de bevoegdheid van de steller ervan aan artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988 worden getoetst. Hieruit bleek de mogelijkheid om de bevoegdheid van de burgemeester aan een schepen over te dragen, dus niet aan een ambtenaar (RvS 20 juli 2012, nr. 220.348 en RvS 28 april 2011, nr. 212.830).

Vervolgens werd evenwel bij wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 7 juni 2016) een artikel 81/1 van de vreemdelingenwet ingevoerd. Later werd dit artikel bij wet van 18 april 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de toekenning van hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie aan ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken (BS 29 april 2024) vernummerd naar, het door verzoekster geschonden geachte, artikel 81/2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Wanneer deze wet of haar uitvoeringsbesluiten een taak toewijzen aan het gemeentebestuur of de burgemeester, is deze laatste bevoegd om deze taak te delegeren aan een personeelslid van het gemeentebestuur.”

Bijgevolg kan thans de burgemeester of het gemeentebestuur de bevoegdheid wel delegeren aan een personeelslid, zoals een gemeentelijke beambte. Alleen houdt die mogelijkheid niet in dat *in casu in concreto* is aangetoond dat die bevoegdheidsdelegatie ook heeft plaatsgehad. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit geen enkel stuk van het rechtsplegingsdossier kan blijken dat meneer L.V.H. werd gemachtigd door de burgemeester van de stad Brugge om de bestreden beslissing te nemen. De verwerende partij heeft niet binnen de wettelijke termijn een administratief dossier overgemaakt, noch een nota met opmerkingen, waardoor het zowel voor de Raad als voor verzoekster onmogelijk is om na te gaan of de steller van de akte daartoe *in casu* bevoegd was.

3.6. Verzoekster kan dus worden gevolgd waar zij stelt dat niet blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegde ambtenaar. Aangezien de eventuele gegrondheid van het overig middel niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, dient dit niet verder te worden onderzocht.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 8 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------